

Bjarni Bæk, dómpróstur:

- Eitt hugnaligt stríð

- Skulu vígslurnar verða ordiligar og tað skulu tær sjálvandi, er tað eitt stríð, men tó eitt hugnaligt „stríð“, sigur Bjarni Bæk, dómpróstur, um tær nógvar brúðarvígslurnar, sum eru um hetta mundið

TURID KJOLBRO

Hetta er tíðin tær nógvar brúðarvígslurnar eru. Í seinnu helvt av juni, allan juli og í fyrstu helvt av august eru fleiri brúðarvígslur hvønn einasta leygardag, onkuntíð fríggjadag við, í kirkjunum á teim størru plássunum í landinum. Eisini Havnar Kirkja - ella Dómkirkjan, sum summum dómur at lýsa við, er nóg upptikin í hesum sambandi.

- Sjálvsagt hava vit nóg av gera, og tað verður ikki minni av, at henda tíðin eisini er feritíð hjá prestunum. Tí mugu teir, ið eftir eru, taka sær av vígslunum. Skulu vígslurnar verða ordiligar, er tað eitt stríð, men tó eitt hugnaligt „stríð“, sigur Bjarni Bæk.

- At tey flestu velja at giftast um summarið, hongur saman við, at nógvar teirra búgva útlandis og vilja sleppa heim at giftast. Onnur búgva heima, men vilja kortini giftast um summarið, tá ið nóg av teimum, tey vilja hava við í brúðleyp, eru heima í feriu. Og so er tað summar, ljóst og

gott veður.

Noydd at avmarka

- Havnar kirkja er ein hugnaligt og gomul kirkja, og nóg vilja helst vígast har. Tí hava vit verið noydd til at siga, at vit kunnu ikki taka imóti øllum. Ikki minst orsakað av øllum skrivarbeiðinum, sum kemur í kjalarvörnum av eini vígslu. Kirkjukontórinu hava úr at gera við at avgreiða alt pappírsarbeiðið til tíðina bæði áðrenn og aftaná vígslurnar. Tann hálvi tímin sjálf vígslan varir, er bert ein litil partur av tí heila. Afturat koma fyrireikingin og øll skrivingin. Og fyri at kontórið ikki skal drukna í skriviuppgávum og arbeida langt út á kvöldið, hava vit valt at avmarka okkum, so nær sum vit nú kunnu, til tey, ið búgva í prestagjaldinum ella á annan hátt hoyra til her. Skrivstovan skal eisini taka sær av nógvum skrivarbeiði í sambandi við teir nógva dómarnar, sum eru um summarið. Tey, sum ikki hoyra til her, fara so í Vesturkirkjuna ella har, sum tey eru ættað.

- Tað er greitt, at tað merkist í arbeidinum hjá tí einstaka prestinum, um hin er burtur. Ofta ynskja fólk ein ávisan prest til vígsluna, og tá kann tað henda, at ein prestur uttan fyrri prestagjaldið verður biðin. Onnur taka tann sum er.

Í Suðurstreymoyar eystara prestagjaldi eru tveir prestar. Sjúkrahúspresturin er tann triðji. Í vestara prestagjaldi eru tveir prestar.

Boðin við í brúðleyp

Prestur og kona hansara verða næstan altíð boðin við í brúðleyp.

- Havi eg tvær vígslur ein dag og verði boðin í bæði brúðleypini, fara vit vanliga til døgverðan í øðrum og til kaffi í hinum.

Tað hevur altíð verið so leidis, at prestur er tann, ið fyrst tekur orðið við bordhaldið.

- Ja, og eg plagi eisini at biðja um orðið fyrst, tí eg vil ikki koma út fyrri, at onkur heldur eina góða talu, og so haldi eg eina keðliga aftaná, sigur Bjarni Bæk.

- Ofta ynskja fólk ein ávisan prest til vígsluna, og tá kann tað henda, at ein prestur uttan fyrri prestagjaldið verður biðin. Onnur taka tann sum er, sigur Bjarni Bæk, dómpróstur

Mynd: Jens Kristian Vang

Ein heiður at hava búð í Føroyum

Hesa ferð 24 ára gamla Mia Kristina Ellis, hálvur føroyingur og hálvur amerikanari, ið í løtuni býr í Japan

JOEL COLE

Amerika, Skotland, Føroyar og Japan - ein samanvavstur av ferðamálum. Men fyrri Mia Ellis er hetta hennara máti at liva. Sum yngsta dóttir Didduna Ellis, ið er fødd og uppvaksin í Klaksvík, men flutti sum ung til Kalifornia, er Mia hálvur føroyingur og hálvur amerikanari. Hetta árið starvast hon sum lærari í enskum í Japan. Eg tosaði við Mia í telefon meðan hon var og vitjaði heima.

Joel Cole: Greið mær fyrst frá sambandi tínum til oyggjarnar?

Mia Ellis: Eg kenni tað sum ein heiður at hava búð í Føroyum og at hava føroyska ætt. Hóast eg havi búð meginpartin av mínum lívi í Amerika, føli eg ikki, at eg nakrantíð verði meiri amerikansk enn føroysk. Tað eru nógvir fyrimunir í Føroyum, luftin, landslagið, fólkíð - eg gloymi tað ong-

antið. Tá ið er var smágenta, kendi eg meg heima í føroysku mentanini, eftir at eg hevði lært málið. Eg flutti aftur og fram úr Føroyum til Amerika, tá ið eg var ung, men mær hevur altíð dámað at komið aftur til klettarnar, og eg høpi at vitja aftur í heyst.

JC: Er tað hart fyrri eina unga gentu at flyta ímillum tvey lond?

ME: Tað er. Tá ið eg var ung, vildi eg ikki fara úr Føroyum aftur. Ofta havi eg endurlivað ta tíðina í lívi mínum aftur. Tað var ringt at fara frá mínum vinum. Eg vildi ikki missa tann partin av mær. Eg haldi, at tað er tí, at eg altíð eri komin aftur.

JC: Hvat hevur tú eftir í tínum lívi frá hesum „tvíborgaraskapinum“?

ME: Eg havi altíð kent meg heima, har eg havi verið. Tá ið eg eri her, havi eg hesa familjuna. Í Føroyum havi eg mína føroysku familju. Og seinni hevði eg tvær

mentanir til at samanbera nýggjar upplivingar. Tað hevur givið mær einastandandi møguleikar og sjónarhorn, tá ið eg ferðist. Hetta sama er galdandi, tá ið tað snýr seg um málini, eg tosi. Meg minnst, hvussu eg fekk fatar á føroyska málinum aftur eftir at hava verið burturi eina tíð. Sama er galdandi við tí japanska. Eg føli, at eg súgvi til mín mál ið á ein óakademiskan máta.

JC: Greið frá tíðini í Japan.

ME: Eg las í Skotlandi í eitt ár og meðan eg var har hugsaði eg, hvar eg skuldi fara, antin búgva í Føroyum ella í Amerika. Eg visti ikki, um eg kundi búgva nakra aðra staðni. Tí vildi eg finna út av um eg kundi fara onkra aðra staðni og búgva og arbeida. Um hetta mundið fekk eg kunnleika til JET Program, við øðrum orðum The Japan Exchange Teaching program, sum er figgið av japansku stjórnini. End-

amálið við hesi skipanini er at gera enska málið inspirandi, stuttligt, og meiri akademiskt nýtiligt hjá japanskum ungdomi. Eftir at hava undirvist í 1997 á ymsum skúlum og annars púra verða býtt í at undirvísja, gjørdist eg greið yvir, at JET-skipanin gav mær møguleikan at ferðast, undirvísja og fáa svar uppá spurningin, um eg kundi liva og arbeida aðra staðni. Í grundini eri eg ikki í Japan fyrri at geva enska málinum eitt andlit. Mær dámar sera væl at vera har.

JC: Umframt at undirvísja, hvat brúkar tú so tíðina til?

ME: Eg elski at skriva. Mín hjágrein er kreativt skrivning, og eg skrivaði endaligu uppgávuna um Føroyar, serliga mammu mína, ommu og abba, og meg sjálva. Eg havi eisini verið við til at skriva og geva út eitt tíðarrit, sum eitur Walrus. Triðja útgávan kom út í vár, og hon er nak-

Mia Kristina Ellis hevur ættarbond í Klaksvík

ad heilt serligt, tí hon er framleidd í Japan og fevnir um tilfar um Japan og Føroyar. Eg kundi hugsað mær at skriva eina stuttu søgu um Føroyar

JC: Hevur tú nokur ráð til tey, sum ganga somu tvør-mentanarlígu götu sum tú?

ME: Eg spyrji altíð meg sjálva, hvar eg hoyri heima. Onkuntíð er tað Føroyar, aðra tíð er tað Amerika. So upp aftur aðra tíð er tað okkurt heilt annað stað. Kenslur hava onkuntíð ongi mörk. Men við hvørt er tað bara ein spurningur um at vita,

at tað tú kennir á tær er rætt. Loyaltetur kann vera ørkymlandi. Men eg havi tvey stöð, ið eg kann kalla mitt heim. Eg er heppin.

Mia Kristina Ellis
Yamamura-haitsu 203
8-24 San-no-machi Tsuruoka-shi
Yamagata-ken 997-0028
Japan
Tel/Fax. 81-235-24-8072

Joel Cole er giftur føroyskari kvinnu og býr í Shakopee í Minnesota. Hann er listamaður og arbeidir sum free-lance journalistur. Turið Kjølbro hevur týtt.